Lo pitit tren de Brantòme

vielha valsa

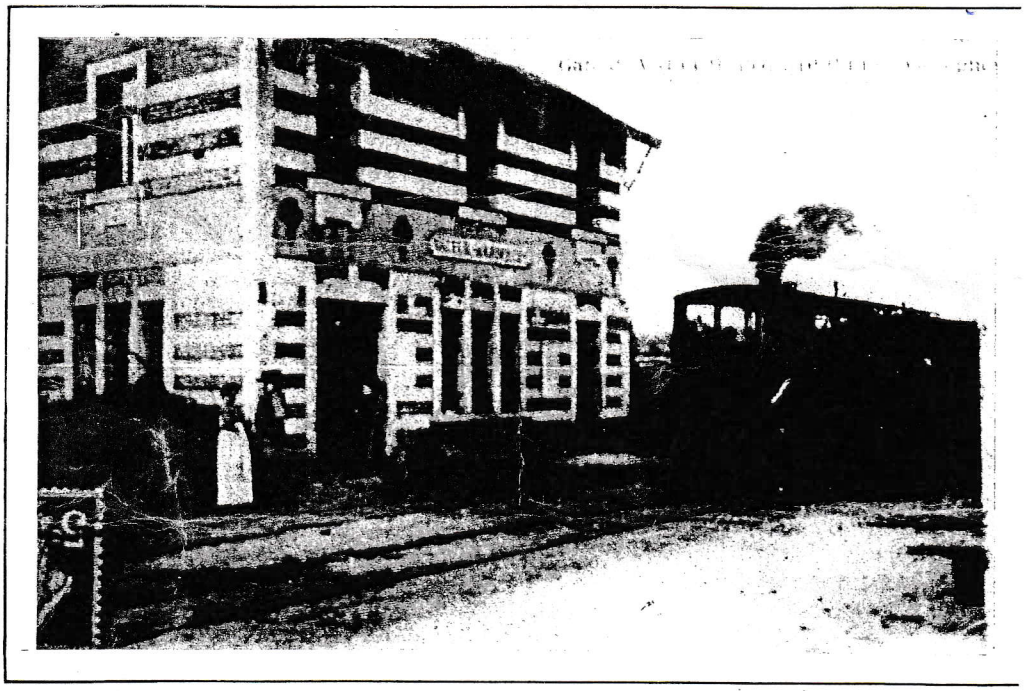

I

Autres còps, per se permenar,
La gent n'eran pas tan preissats,
E qu'er'a pe, lo pus sovent,
Que naven veire lurs parents.
Mas un jorn, quò fuguet chanjat :
L'un veguet, sur de las ralhas,
Rotlar, lo long de las rotas,
De pitas voaturas.

Refrán

Au país de Brantòme,
Passava un pitit tren,
Un pitit tren bonòme
Que nava bien per los que vían lo temps.
L'emmatin, los menava
A la vila, contents,
E l'enser, los tornava,
Tot dou, tot douçament.

II

De Sent-Pardòs jusc'a Valuelh,
Nava sens bruch, qu'era un plaser ;
Mas per montar, l'áuviatz bufar
Dau Mas jusc'a Puei de Forchas.
Dins lo Grand Claus, per davalar,
Fásia semblant de s'embalar,
Mas au Mesplier, bien gentament,
Tornava ésser plasent.

Au país de Brantòme, etc...

III

A Périgueux, tranquilament,
Voidava tot son charjament,
E se pausava tot lo jorn,
Per ésser en tren per lo retorn.
Pertant, quand lo fòlia tornar
Qu'era pas sens tornar bufar
Jusc'a Puei de Forchas !

IV

Au bon país de nòstre abet,
Lo pitit tren, la gent tanben,
Ribaven daus còps fatigats,
Mas pus sovent bien assedats.
En esperar la machina
Que ticlava dins la Drona,
Los voiatjorns, dins los bistròs,
Ticlaven l'apèro !

V

Quan vos vóliatz lo far restar,
Vos ne viatz qu'a levar los braç ;
Laidonc, vos donava lo temps
De v'instalar bien bravament.
E tanleu, per tornar partir,
Coma un diable que s'esmalís,
Escupíssia sens grandbesuenh
E nava un pauc pus luenh.

VI

Quand d'una fiera era lo jorn,
I vía beucòp de voiatjorns
Qu'eran d'en pès o mau sietats
Sur sos sietis mau remborrats.
Mas le gent ne se plánhiar, pas,
Bien aürós de se far portar,
Mai si lurs doas paubras fessas
Se fásian maumenar !

VII

Lo pitit tren, per s'esclairar
La nuech, vía de las lanternas
Qu'eran feblas e se tuaven
Tant si pauc que bufès lo vent.
Laidonc los vielhs, qu'era reglat,
Se botaven tots de roflar,
E los jòunes, sielhs que lo jarn,
Pòdian parlar d'amor.

VIII

Eu vía totjorn bien, resistat
A tots los que lo vólian tuar,
Mai qu'un jorn, a Puei de Forchas,
Qu'es se que viá gut los Bòchas.
Mas nòstre Conselh generau
A saubut li far tant de mau
Qu'es ben ribat, lo grand conquin,
A lo dostar d'aqui...

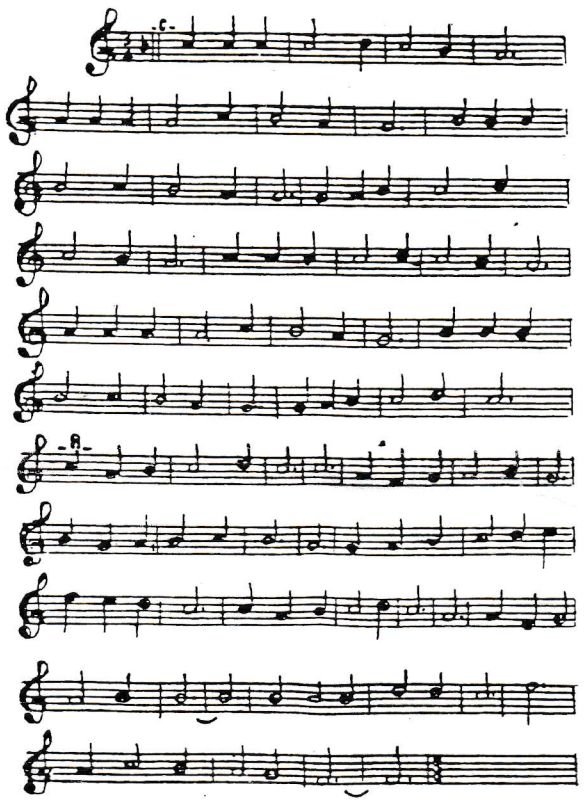

Au País de Brantòme,
N'i a pus de pitit tren,
De pitit tren bonòme
Que rotlès suau, coma dins lo bon temps.
Dins tota la contrada,
La gent lo rencuren,
E ne'n garden pensada
Coma d'un vielh parent.

Paraulas maí musica de Joan MORELLET, regent a Valuelh en omatge respectós a Mossur Dumazet, Mera de Brantóme.

(Extrait de Nostre país)